

Bad Boy and the Beautybox

Tine Rytter Andersen // Critic

EN UNDERSØGENDE TEKST OM PETER SKOVGAARDS SENESTE VÆRKER.

Mødet med Peter Skovgaards maleri er et sanseligt brændpunkt, hvor farvefladernes og liniens urolige og stedevisse ophobninger konstant udfordrer det vellystige øjes trang til at fastholde det sete, netop så længe at en visuel fortæring kan finde sted. Peter Skovgaards maleri drives af en sensuel understrøm, men det er ikke øjets umiddelbare tilfredsstillelse, der er målet, snarere er det vores begær efter mere, og nysgerrigheden, som vækkes, når blikket flagrer rundt i en rastløs søgen efter det, det kan li!

Med denne primitive drift i behold kan man møde maleriet under jævnbyrdige forhold: At billedet katalyserer den proces til beskueren, som er selve baggrunden for dets eksistens: Malerens instinkt, hans leg med farven og linien. Høflighed og distance, som efterlader spor af modstridende og konfliktfyldte penselsmarkeringer på lærredets hvide flade. Med billeder som disse, tvinges man til, først med blikket, at føle sig frem; at bringe sig i kontakt med overfladens forskellig-artede strukturer og fornemme hver enkelt specielle energi. Herefter kan man træde tilbage og samle billederne i enkeltstående helheder.

Som maler, er Peter Skovgaard, som den slemme dreng, der har fået fat i mors beautybox, og med tiltrukketheden som en ubændig drivkraft, stikker fingrene i en verden, der på den ene side rummer de skønneste potentialer og samtidig nu også det pirrende paradoks, der opstår, i kraft af kønnets ombytning i selve situationen. Det er her "festen" begynder: Det er i nysgerrigheden og den spændingsfyldte tilnærmelse, maleren, der altid har villet male, giver sig til kende og gladelig vedstår, at han elsker at gøre det!

Peter Skovgaards forhold til farven er liden-skabeligt hengivent på den ene side og dynamisk forandrende på den anden. Hans palette er som udgangspunkt, lækker og ofte meget feminin, skøn, glødende, tør, skær, kødelig, mørk, dyb og sanselig. Helt i overensstemmelse med de farver vi finder i den elegante beautybox, når det kvindelige

skal fremhæves. Billedfladen bliver således overførselsobjekt for mødet mellem stærke maskuline og feminine kræfter. Herfra udspringer kilden og her hentes energien, som rettes mod undersøgelsen af maleriets basale muligheder, og kulminerer i fri organisk abstraktion.

SOM MALER, ER PETER SKOVGAARD, SOM DEN SLEMME DRENG, DER HAR FÅET FAT I MORS BEAUTY-BOX, OG MED TILTRUKKETHEDEN SOM EN UBÆNDIG DRIVKRAFT.

For Peter Skovgaard ligger maleriets udfordring derfor i konstant at udfordre en indre trang til: det lækre, det elegante, til bemestring og formfuldendthed; at skabe modspil og bringe sig i kontakt med en mere rå, bemærkelsesløs eller nervøs form for energi. Dette modsætningsforhold erkendes, som nødvendig tvivl eller distance, og opleves, som det maskuline i udtrykket: En nogle gange næsten brutal omgang med farven, de nedslidte, gnattede penslers uskønne modstand på lærredet, når de afgnides: først tæt og dækkende vådt, siden tørt og pårøst gennemsigtigt. Kuløren voldtages med grums og hvide pigmenter, så den kun med nød og næppe bevarer sin gennemslagskraft.

Linien anvendes meget og med skiftende karakter; det ene sted indkredser den forsigtigt farven, og andre steder presser sig på med voldsomt energisk kraft. Når denne modsætningsfyldte proces lykkes, er maleriet altid utvunget og fundamentalt i bevægelse og form. På den måde er selve det maleriske udtryk forløsende for en overordnet følelse af frihed. En frihed, der også tillader de forskellige elementer og strukturer konstant at ændre karakter og udtryksmæssig retning,

hvilket skaber overraskende variationer og holder billedstrømmen oppe på et selvgenereende og dynamisk flow.

I Peter Skovgaards seneste billeder forløses de modstridende kræfters potentialer i et åbent og spørgende udtryk. Billederne har en lethed over sig, som er fræk i sit elementære, næsten barnlige, formsprog. Letheden opleves, som en åbning af billedfladen, ikke som en udtømmning. En suspenst, hvor den visuelle pirring forlænges, når billedfladen kun berøres minimalt og efterlades spændt dirrende.

Tilbage ved udgangspunktet: Hvor beskueren rammes af billedets sitren og mærker det, som sin egen forventning om mere ... Blikket bliver forventningsfuldt i dets nysgerrige vandring mellem punkt, streg og flade. Fra billede til billede, hvor hvid lærred lyser, som papiret på en tegning: Disse billeder har den hurtige skitser lethed, de står rent og klart, på en gang afsluttede og lige på grænsen til noget nyt.

Billederne karakteriseres ved et aktivt udadrettet nærvær, og forærer man sig selv den tid, der skal til, opdager man, at det disse åbne og meget grafiske størrelser udløser er oplevelse, som i lige høj grad involverer beskuerens krop og øjne. Langsomt erkender man, at uroen i rummet skyldes, at hvert billede standser lige der, på grænsen, hvor en tilføjelse ville skabe en helt ny situation.